

Ово је покушај да се настави политичко размишљање Миодрага Зарковића на тему српско-хрватских односа и у овом смислу припада локацији НСПМ-а. У Хрватској такве активне локације напосто нема, а питање је времена и свакако Русије кад ће и да ли ће нестати и у Србији.

Кључни индикатор («key indicator») Балкана је однос Срба и Хрвата. Сви остали, попут односа са Јеврејима и муслиманима, не носе у себи емоционалну арматуру кроз коју је православље водљиво везано са католичанством и формира контролну тачку сложене квалитете славенске везе. Кршћанство Балкана не може опстати без Срба и Хрвата и зато кад год се један од тих судионика нађе у животној кризи – антагонизам се претвара у привидно необјашњиву потребу да се питање обране ријеши у оптимуму минималне тоталне штете. Овај оптимум је – по себи – централни религиозни регулатор Срба и Хрвата, њиховог схваћања живота и љубави према њему.

Приступ унтрашњим дверима српско-хрватских односа није могућ кроз привидну различитост на половима политичке стварности. Стварност живота се уопће нити не може видјети прије него се вањска слика читава не стропошта натраг у опсерватора и ту нађе свој одјек. Описат ћу ово:

Некад давно... на пропутовању кроз Рио де Жанеиро између два лета имао сам паузу од 6 сати. Замолим таксисту да ме одведе до познатог Исусова споменика. Дан је био тмуран, пуно кише, и било је очито да су мале шансе да се за дана стигне горе и успије погледати панораму Риа.

Искрцам се на паркингу и упаднем у густу маглу тако да се видјела само дисперзна свјетлост приступног пута. Не само да од Риа није било ни трага, него није било трага ни од Исуса. Тако разочаран се зауставим у намери да кренем натраг у такси и погледам према небу: слика магле одоздо освјетљене била је ипак довољна да опазим да стојим тачно пред подножјем споменика испод Исусових стопала... читав кип остао је покривен упијеном свјетлошћу која је хранила те ситне капљице, од којих је свака, па и најситнија, имала више «права на Исуса» од овог – наметљивог пролазника, чији је гријех био управо у тој пролазности.

Балкан се може схватити само животом на њему, а тај живот има свој ред ствари. Кад је ријеч о српско-хрватском пољу односа који дефинирају Балкан, онда је стратиште Јасеновца централно хашко упориште политичког разарања славенства са коначним циљем уништења Русије. Ово не само да се не може, него управо не смије – казати другим ријечима. Ми би вруће жељели видјети доказе да ово није тачно. Или барем назнаке тих доказа, барем благе намјере.

Посјет кардинала Божанића Јасеновцу унутар овог славенског поља је дубоко елаборирана активност кршћанства, а не издвојеног католицизма. И не бих овдје о томе, него о једноставнијим траговима, тако да евентуални читалац остане ближе.

Усташтво се ни по којој вањској карактеристици не може упоредити са четништвом, то није контрапункт. Није зато јер је управо тај контрапункт укинут и докинут са Јасеновцем који га је обиљежио као смртну рану кршћанства у срцу српско-хрватских односа.

Ти односи су толико оштећени и девастирани да се данас Срби нити не усуде појавити као субјекти српско-хрватске ране, него се јављају као морални туристи који се шлепају уз јеврејске холокауст групе од који очекују нешто милости за себе.

Познато је да је усташки покрет најтрагичнији политички пројект којем је тешко наћи «match» (нешто адекватно). У моралном смислу то је политички пројект итериране издаје – дакле сасвим свјесни алат смрти овјековјечен издајом самог Павелића.

Оним младим усташама, јер старих није тамо могло бити, који су очекивали своју Хрватску преостао је само Блајбург, наравно не као одговор на Јасеновац, него као «negative reinforcement» или појачање погрешке разбијања кршћанства већ у Јасеновцу. Другим ријечима, рјешавање злочина чињењем другога, само појачава злочиначки капацитет популације.

Злочини војно непризнатог рата 1991. погоршали су укупност ове отужне билансе кад су се усташко-четничке филтриране јединице настојале поништити у међусобним сукобима. Коначно се читаву ствар политички укњижило на десно дивљаштво као пасиву, а

некретнине и претворбена власништва као нову балканску комунистичку активу.

Послије Јасеновца и Блајбурга ово је трећи велики негативни реинфорцемент (појачање погрешке) која показује крајњу политичку инфериорност и идиотију субјеката контроле догађаја, потомака Титове комунистичке партије. Идентично Јеврејима који не проналазе никог свог одговорног за трагедију својих 6 милиона људи, тако се и наши комунисти не налазе одговорни за нашу славенску трагедију. Они такођер крију, али сада од себе, тотални презир западне цивилизације коју као појединци имају на тржишту капитала индивидуалних политичких статуса.

Усташки гријех има свој временски приоритет као унутар славенски и братоубилачки убод у кршћанство, који се покушава загрнути правом на своју државу. Чињеница је да несвјесни седименти најбоље показују данашње стање усташке свијести која се оцртава у симболу слова У којег је убачена слика католичког крижа. Тек сада након скоро двије деценије, полако се новим бојама прекривају ови улични трагови свијести.

Они показују да усташе себе доживљавају као католички устрој, успркос одлучном одбијању цркве да је инсталирају као дривер-а своје цјеловите политичке авантуре. То је као да син матери утрапи своје убојство у зрелој доби.

Какво је међутим стварно кршћанско стање усташтва данас?

Избачени из народа као изроди, избачени из обитељи и произдавани, избачени из католичке цркве као не-католици, избачени са радних мјеста као и чланови њихових обитељи... данашњи усташе и «усташе» (јер не постоји таква странка) имају свој кршћански излаз. Он није већи од оног који је допуштен посјетиоцу споменика у Рио де Жанеиру, али постоји!

Као потомак убијеног усташе из Книна и овдје без икакве друге конотације, већ само у то име, потакнут кардиналовом иницијативом у Јасеновцу, ја искрено враћам криж у његову католичку ризницу и молим опрост за оца код католичке цркве.

Међутим ја узимам овај свој голи У цјелини читавог износа гријеха потомака и односим га под ноге православног крста. И кажем:

Сва милост ми је по вама православни Срби! Сва нада ми је по вама православни Руси! То је мој католички остатак који гори вама Срби и вашем потомству у спомен у пламену ове писане НСПМ воштанице, јер друге видим није запалио ни кардинал.

Живот није потрага за правима, па чак ни за истином или спознајом. Само зато, јер нити један од ових путева сам по себи не води до срца које види.